

«ازکوزه همان برون تراودکه دراوست» درباره حد اقل دستمزدکارگران

طبق روال هر ساله از اوایل دیماه تا آخر اسفند، تب تعیین حداقل دستمزد کارگران برای یکسال آتی بالامیگردد. به جای نمایندگان کارگران و سخنگویان منتخب آنها، کارشناسان رنگارنگ به صف میشوند، مصاحبه‌ها انجام میگیرد مقالات نوشته میشوند، «صاحب نظران» کار و کارگر جناح‌های مختلف حکومتی که بقول خودشان هم دغدغه کارگر دارند وهم نگران افت سود سرمایه داران هستند، مینشینند و باهم به جر و بحث و مناظره می پردازند و میبرند و میدوزند و آخر سر که حسابی تنور مباحث مربوطه به حداقل دستمزد ها را داغ کردند ، آنچنانکه هیچ ابوالبشری از کلاف سردرگم آن سردر نیارود، آنگاه سروکله «شرکای اجتماعی» پیدا میشود تا راه حل هارا بررسی کرده و پیشنهادی بدهند که نه سیخ بسوزد و نه کباب!

امسال هم مثل سال گذشته از اوایل دیماه نمایندگان از طرف دولت ، شورای اسلامی کار و کارفرمایان طی جلسات متعدد در غیاب نمایندگان واقعی کارگران به «چانه زنی» درباره تعیین حداقل دستمزد کارگران پرداختند. آنها از باصطلاح شرکای اجتماعی مورد ادعای دولت، دوتشکل صنفی خود ساخته را هم برناتفتند و آخر سر با اخراج نمایندگان «مجمع عالی نمایندگان کارگری و کانون صنفی نمایندگان کارگری» از جمع خود ، به تنهایی سطح حداقل دستمزد کارگران را تعیین کردند. علاوه بر آن دولت و کارفرماها پارافراتر گذاشته و دریگیری سیاست آزاد سازی دستمزد ها تبصره ۲ ماده ۴۱ قانون کار را نیز یکطرفه لغو کردند. یعنی تعیین سبد هزینه های معیشتی و سطح آن که میباید همراه باتورم در تعیین حداقل دستمزد ها مدنظر قرار گیرد را حذف نموده و به زیاله دانی انداختند. در نهایت با افزایش ۱۴ درصدی ، حداقل دستمزد کارگران را برای سال ۹۵ ۸۱۲ هزار تومان اعلام کردند و تصمیم گرفتند، حق مسکن کارگران از فروردین سال ۹۵، همچنان ۲۰ هزار تومان، حق بن نقدی ۱۱۰ هزار تومان و سنوات روزانه نیز ۱۰۰۰ تومان باقی بماند و تغییر نکند. (به جدول تغییرات دستمزد سال ۹۵ در زیر توجه کنید)

تعیین حداقل دستمزد در سطح ۸۱۲ هزار تومان در حالی است که سبد هزینه ای که «انجمن های صنفی کارگران» که خود زیر مجموعه دستگاه های دولتی است، برای دستمزد کارگران اعلام نموده است، دو میلیون و ۱۵۰ هزار تومان و خط فقر را سه میلیون و دویست هزار اعلام نموده است. خبرگزاری ایلنا، هزینه معیشت یک خانواده چهار نفره را «سه میلیون و ۷۰۰ هزار تومان» اعلام کرد. و اخیرا نیز هفت تشکل مستقل کارگری خواهان حداقل دستمزد در سطح سه میلیون و پانصد هزار تومان شده بودند.

تعیین حداقل دستمزد کارگران در حد یک چهارم خط فقر از نهادی که از نمایندگان سرمایه داران ، دولت (که خودش از سرمایه داران بزرگ است) و تعدادی بنام «کارگر» که بیشتر وابستگان به همان دولت و برادران قاچاقچی هستند که در جریان پرونده مرتضوی جلاد در زمان تصدی ریاست بیمه های اجتماعی پته شان روی اب افتاد و تحت عنوان روسای تشکلهای باصطلاح کارگری مشغول رشوه گیری و کاسه لیبسی از مرتضوی بوده اند ، چه انتظاری میشد داشت ؟ مگر از اینها که همه وابستگان به مافیای قدرت و ثروت و چپاولگران اموال عمومی و دسترنج کارگران و زحمتکشانشان هستند و هر سال مینشینند و تحت عنوان برطمطراق «شرکای اجتماعی» سرکارگران شیره میمالند ، بیشتر از این هم انتظار میرفت. بقول معروف «ازکوزه همان تراود که دراوست»

تنها آنچه که از اجرای تصمیمات این گروه ضد کارگری بیشتر نمایان میشود، در واقع اجرای سیاست ضد کارگری دولت «تدبیر و امید» در جهت تشدید فشار به کارگران و زحمتکشان در سال بعد از انتخابات است . اکنون که «انتخابات» مهندسی شده به پایان رسیده است و سران نظام پروسه «اعتماد» سازی بین ملت و نظام و توافق بین جناح های متعدد حکومتی را به پایان رسانیده اند . و در حالیکه مافیای قدرت و ثروت و سرمایه سالاران داخلی و خارجی برای تصاحب میلیاردها دلار آزاد شده و دسترنج توده زحمتکشان دندان تیز کرده اند، پتک سیاست های دوران پسابرجام بر سر کارگران و زحمتکشان فرود آورده میشود که اینک خود را در اولین سیاست اجرائی دولت در تعیین حداقل دستمزدها بازتاب میدهد. این اقدام ضد کارگری که بوسیله دولت، کارفرماها و با همدستی نمایندگان تشکلهای زرد دست ساز دولت اجرائی شد، ماهیت و مضمون اقتصاد مقاومتی « رهبر» و برنامه ششم توسعه اقتصادی دولت «تدبیر و امید» را در رابطه توده کارگران و زحمتکشان، برملا میکند. سیاستی که خانواده های کارگری را به زندگی در فقر و نداری و تبعات اجتماعی ویران کننده آن سوق خواهد داد.

باید در نظر داشت که تعیین حداقل دستمزد کارگران نه امری فی البداهه و نتیجه چانه زنیها و مذاکرات این نمایندگان سه جانبه مافیای قدرت و ثروت در لباس باصطلاح نماینده کارگران و کارفرمایان و دولت است، بلکه درست ناظر بر سیاست عمومی دولت در جهت سرعت بخشیدن به آزاد سازی دستمزدها ، خصوصی سازیها و اجرای خشن برنامه اقتصادی است که در بودجه سال ۹۵ و در لایحه برنامه ششم توسعه اقتصادی برنامه ریزی شده است.

آنچه که طبقه کارگر و محرومان کشور در انتظارش هستند، آن نیست که دولت «تدبیر و امید» قبلا فریبکارانه به آنها وعده داده بود. بلکه آنچه که نصیب آنها خواهد شد، تحمیل ریاضت بیشتر و فشار اقتصادی و اجتماعی و سیاسی بیشتر است. دولت بر آن است که در کنار حراج منابع و ثروت های عمومی کشور، نیروی کار ارزان و خاموش را نیز به سرمایه های داخلی و خارجی هدیه کند. این روند مبین این واقعیت است که در شرایطی که کارگران بسیاری از واحد های تجاری ، صنعتی و خدماتی حتی از دریافت حقوق ماهیانه خود محروم هستند و با معوقه های چندماهه در پرداخت حقوق هایشان مواجه اند و قراردادهای موقت و سفید امضا، کماکان همچون شمشیر داموکلس بر بالای سرشان آویزان شده است، با آینده ای مواجه اند که نظام قصد دارد همراه سیاست باج دهی به کشورهای امپریالیستی، تحمیل ریاضت اقتصادی به کارگران و تشدید سرکوب در داخل را سرلوحه برنامه سال اتی خود قرار دهد .

اینکه طبقه کارگر بطور طبیعی در دفاع از حق معیشت خود بیکار ننشسته و همچون سالهای گذشته دست به مبارزه و اعتراض و اعتصاب خواهد زد ، امری است واقعی و انکار ناپذیر، معهذامادامی که با اتحاد و تشکل خود نتوانسته است اعتراضات و اعتصابات را همبسته تر و سراسری تر کرده و توازن قوای موجود را تغییر دهد، موفق به مقابله موثر با سیاست های خانمان برانداز نظام سرمایه داری حاکم بر ایران نخواهد بود.

سازمان اتحاد فدائیان کمونیست

جدول تغییرات مزد سال ۹۵ کارگران(ارقام به تومان)

حداقل دستمزد ماهیانه	۸۱۲۱۶۴
حق مسکن ماهیانه (به شرط تصویب)	۴۰۰۰۰
حق بن نقدی (بدون افزایش)	۱۱۰۰۰۰
حق اولاد- یک فرزند	۸۱۲۱۶
حق اولاد- دو فرزند	۱۶۲۴۳۲
حق سنوات روزانه (بدون افزایش)	۱۰۰۰
حداقل مزد روزانه	۲۷۰۷۲
مجموع دریافتی افراد مجرد	۹۷۲۱۶۴
مجموع دریافتی افراد متاهل با یک فرزند	۱۰۵۲۳۸۰
مجموع دریافتی افراد متاهل با دو فرزند	۱۱۳۴۵۹۶